

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 415/06
23.03.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, Vlaste Jovanović, Jelene Borovac, Biljane Dragojević i Zvezdane Lutovac, članova veća, u parnici tužioca AA, koga zastupa advokat AB, protiv tuženog RS Ministarstvo unutrašnjih poslova, koga zastupa Republičko javno pravobranilaštvo, Odeljenje u BB, radi poništaja rešenja o prestanku radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Pančevu GŽ-1. br. 1792/05 od 13.10.2005. godine, u sednici veća održanoj dana 23.03.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Pančevu GŽ-1. br. 1792/05 od 13.10.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Pančevu P-1. br. 1023/03 od 19.02.2004. godine, poništeno je rešenje RS MUP-Sekretarijata unutrašnjih poslova Pančevo br. 118-12/03 od 18.04.2003. godine kojim je tužiocu AA radniku tuženog prestao radni odnos sa 18.04.2003. godine koje je potvrđeno rešenjem RS MUP-Resor javne bezbednosti br. 01/13484/2003 od 03.07.2003. godine te je obavezan tuženi da tužioca vrati na poslove koje je obavljao pre donošenja osporenog rešenja i tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 18.600,00 dinara, u roku od 8 dana pod teretom prinudnog izvršenja.

Presudom Okružnog suda u Pančevu GŽ-1. br. 1792/05 od 13.10.2005. godine, stavom prvim izreke, žalba tužene RS-Ministarstva unutrašnjih poslova kao osnovana je usvojena, pa je presuda Opštinskog suda u Pančevu br. 1023/03 od 19.02.2004. godine kojom je poništeno rešenje RS-MUP-Ministarstva unutrašnjih poslova Pančevo br. 118-12/03 od 18.04.2003. godine kojim je tužiocu AA radniku tužene prestao radni odnos sa 18.04.2003. godine a koje je potvrđeno rešenje RS-MUP-Resor javne bezbednosti br. 01/13484/2003 od 03.07.2003. godine, gde je tužena obavezana da tužioca vrati na poslove koje je obavljao pre donošenja osporenog rešenja preinačena, i tužbeni zahtev odbijen u celosti, a stavom drugim izreke, preinačena je i odluka o troškovima parničnog postupka tako što se tužiocu Hrčak Zoranu isti ne dosuđuju.

Protiv navedene pravnosnažne presude tužilac je u zakonskom roku izjavio reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu čl. 386. ranije važećeg ZPP, koji se primenjuje na osnovu čl. 491. st. 1 i 4. ZPP ("Sl. glasnik RS" br. 125/2004), Vrhovni sud Srbije je našao, da je revizija tužioca neosnovana.

Nema bitne povrede odredbama parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a nema ni bitne povrede iz čl. 354. st. 2. tač. 14. ZPP, na koju se revizijom ukazuje, jer je drugostepeni sud naveo dovoljne, jasne i razumljive razloge o odlučnim činjenicama na osnovu kojih je i odlučeno kao u pobijanoj presudi. Prema tome, pobijana presuda nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

U provedenom postupku je utvrđeno da je tužilac bio zaposlen u SUP-u VV, u policijskoj stanici od 1996. godine kao saobraćajni policajac. U operaciji "Sablja" po pozivu došao je u policijsku stanicu - zgradu novog SUP-a VV dana 14.04.2003. godine, gde ga je komandir scp. GG pitao da li je u poslednjih godinu dana napravio neki propust u službi ili pak nezakonitu radnju ukazujući mu na postojanje sumnje da je zajedno sa kolegom DD pratio i obezbeđivao prolaz cisterni sa krađenim benzinom i naftnim derivatima od luke "Dunav" do benzinskih pumpi u gradu, a za uzvrat dobijao novčanu nadoknadu. Tužilac je napred navedene navode negirao i nakon obavljenog informativnog razgovora sačinio je pismenu izjavu o poznanstvima sa nekim licima iz takozvane afere "Naftaši". Istog dana tužilac je od strane svedoka ĐĐ oficira SUP-a VV i diplomiranog pravника, a koji svedok je postupajući po uputstvu dobijenom od načelnika Sekretarijata pukovnika EE predočio tužiocu dve mogućnosti: da prizna delo i podnese zahtev za sporazumni raskid radnog odnosa nakon čega će biti na slobodi i neće mu se odrediti pritvor već se isti proslediti nadležnom OJK ili drugu mogućnost da će mu se odrediti pritvor od strane SUP-a ukoliko ne prizna delo i ne ponese zahtev za sporazumni raskid radnog odnosa, a sve to povodom akcije "Sablja", bez prava na advokata kao saučesnik " " i " ". U tim okolnostima tužilac je izjavio prisutnima da pristaje da sačini zahtev za sporazumni raskid radnog odnosa i pri tom je pitao svedoka ĐĐ šta treba da napiše povodom tog zahteva da bi mu pomenuti svedok izdiktirao tekst po kome ovde tužilac AA je podneo zahtev za sporazumni raskid radnog odnosa iz ličnog razloga i izjavio da zahtev podnosi svojom voljom bez prinude i nrisile a koji tekst je tužilac napisao i potpisao. Tom prilikom je svedok ĐĐ garantovao tužiocu da neće ići u

priliku, a koji čest je tužilac napredovao i potpisao. Tom prilikom je svedok DD garantovao tužiocu da neće ići u pritvor jer je načelnik SUP-a VV rekao pomenutom svedoku da tužilac ukoliko podnese predmetni zahtev za raskid radnog odnosa neće ići u pritvor iz razloga što načelnik ne želi da u aferi sa "Naftašima" budu umešana lica koja se nalaze u radu u SUP-u VV. Nakon ovako sačinjenog zahteva za sporazumni raskid radnog odnosa od tužioca je uzeta i izjava radi pokretanja disciplinskog postupak i ista prosleđena načelniku Sekretarijata EE, nakon toga tužilac je razdužen sa oružjem i uručeno mu je rešenje o suspenziji od 14.04.2003. godine kojim se tužilac udaljuje iz SUP-a __ navedenog datuma, jer je pokrenut disciplinski postupak zbog teže povrede radnih obaveza i dužnosti iz čl. 50. st. 1. tač. 7. i 13. Zakona o unutrašnjim poslovima RS, s obzirom da je bilo ocenjeno da je dalje obavljanje poslova u MUP-u od strane tužioca štetno po interesa službe i da će pritom udaljenje trajati do okončanja disciplinskog postupka. Međutim, disciplinski postupak protiv tužioca nije vođen. Tužilac je proveo noć u zgradi starog SUP-a VV, a u pre podnevnim satima 15. aprila 2003. godine komandir scp GG uručio je tužiocu rešenje o zadržavanju sa datumom od 14.04.2003. godine iz koga proizilazi da je lišen slobode jer postoji osnovana sumnja da bi svojim daljim boravkom na slobodi ugrozio bezbednost drugih građana i bezbednost republike što je u skladu sa tačkom 2. naredbe o posebnim merama koje se primenjuju za vreme vanrednog stanja, a nakon toga tužilac i DD odvedeni su u Okružni zatvor __ gde su i sprovedeni u zatvor u ŽŽ. Tužiocu je dana 29.04.2003. godine u zatvoru u ŽŽ uručeno rešenje o prestanku radnog odnosa sa danom 18.04.2003. godine, po osnovu koga tužiocu radni odnos prestaje navedenog datuma po sporazumu, a da je sa zahtevom tužioca saglasan načelnik uprave saobraćajne policije MUP RS, koja odluka je doneta u skladu sa čl. 99. st. 1. Zakona o radu. Tom prilikom je tužilac je odbio da potpiše prijem navedenog rešenja i podneo protiv istog blagovremeni prigovor koji je odbijen rešenjem MUP-a - Resor javne bezbednosti od 03.07.2003. godine sa obrazloženjem da se prigovor ne može prihvatiti jer izjava - zahtev o prestanku radnog odnosa nije opozvana, a pri tom je i prihvaćena od strane načelnika Sekretarijata donošenjem osporenog rešenja.

Odredbom čl. 97. Zakona o radu predviđeni su načini prestanka radnog odnosa zaposlenog, a u tački 3. predviđen je prestanak radnog odnosa sporazumom između zaposlenog i poslodavca. A prema odredbi čl. 99. istog zakona je predviđeno da radni odnos može da prestane po osnovu pismenog sporazuma poslodavca i zaposlenog.

Imajući u vidu utvrđeno činjenično stanje i navedene odredbe Zakona o radu, drugostepeni sud pravilno zaključuje da sporazum o prestanku radnog odnosa deluje na radno pravni položaj zaposlenog pa samim tim ima statusno dejstvo, zbog čega ima snagu konačnog pojedinačnog akta o prestanku radnog odnosa. Iz navedenog sledi da i nije potrebno donositi rešenje o prestanku radnog odnosa kao što je u konkretnom slučaju učinjeno, jer rešenje o prestanku radnog odnosa ima snagu deklaratornog, a ne konstitutivnog akta. Dakle, rešenjem o prestanku radnog odnosa se samo konstatuje da zaposlenom prestaje radni odnos po sporazumu. Zbog toga dejstvo prestanka radnog odnosa vezuje se za sporazum a ne za rešenje kojim se samo konstatuje da radniku prestaje radni odnos po sporazumu. Stim u vezi, prestanak radnog odnosa se može pobijati u slučaju da je sačinjen ili prihvaćen pod prinudom, iznudom, pretnjom ili drugim oblicima manje volje, a u konkretnom slučaju iz istih razloga, ovde tužilac može pobijati samo izjavu kojom predlaže sporazumni prestanak radnog odnosa. Takav sporazum, odnosno izjava volje od strane zaposlenog, ovde tužioca, može se pobijati u roku u kome se može tražiti sudska zaštita u radnom odnosu. U slučaju pozitivnog ishoda radnog spora, poništavanjem sporazuma prestaje da važe svi akti koji su na osnovu tog sporazuma doneti, pa dakle i rešenje kojim se konstatuje sporazumni prestanak radnog odnosa zaposlenom. U konkretnoj pravnoj situaciji, tužilac pobija deklaratorno rešenje kojim se konstatuje da mu je prestao radni odnos po sporazumu. Do zaključenja glavne rasprave tužilac nije tražio poništaj sporazuma o prestanku radnog odnosa niti pak svoje pomenute izjave, a zbog manje volje. Stoga tužilac ne može u konkretnoj pravnoj situaciji sa uspehom tražiti poništaj deklaratornog rešenja o prestanku radnog odnosa po sporazumu kao i vraćanja na rad na ranije radno mesto, jer tužbom nije pobijao takav sporazum o prestanku radnog odnosa, koji sporazum i dalje postoji i kao konačni pojedinačni akt i dalje predstavlja osnov za prestanak tužiočevog radnog odnosa.

Na osnovu ovako izloženog pravnog zaključka koje u celini kao pravilno prihvata i Vrhovni sud, drugostepeni sud je pravilno postupio kada je pobijanom presudom preinačio prvostepenu presudu i odbio tužbi zahtev iz ove pravne stvari kao neosnovan, a kojim je traženo da se poništi kao nezakonito rešenje tuženog od 18.04.2003. godine zbog mana volje.

Odluka o troškovima postupka je pravilna i dovoljno obrazložena.

Sa ovih razloga, Vrhovni sud je primenom čl. 393. ZPP, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

nn